

Kitünő minőségű

Férfinig

Nyerselyemből	P 9.50
Hozzá alsónadrág	P 5.50
Pupling	P 7.90
Oxfording	P 6.90
Tenniszing	P 3.90

Székely Jenő IV., Petőfi Sándor-utca 9.**Tabáni hangulatok a Vizivárosban, vagyis ezer lépés históriája**

Most, hogy a Tabán véglegesen új tanyahelyet lelt a Vizivárosban, ódonosága, hangulatos kedvessége és ezeket sürítve jelentő serméről vendégfogadónak vidám tavaszesti élete, mindezt újra látni óhajta kedves bátyám uram, tekintetes Öskü Boldizsár penzionátus főbányatanácsos nagybátyám. „Budai bányakapitánysági praktikáns koromban e városfertilityba jártunk tavaszidei vig szerzésre — mondá —, a Lánchidon átbaktató sereskocsit selmeci szokás szerint menetben kísértük végig a Fő-úton, a Bathiány-utcán a Hattyu-utcaig, hol is a Szent János ispotálya tövén a Zöld Hordónál állapodtunk meg. Jerünk kedves öcsémuram a Zöld Hordóba, tekintsük meg, mily élet és sör folyik e régi, neves cégér alatt.“ Így kedves Bódi bátyám, mire el is indultunk, ám nem vidám menetben, a sereskocsi után, hanem egy ötös gépes omnibuszon.

„Ime a „Zöld Hordó“, — mondá Bódi bátyám, midőn az omnibusz masinistája megállott az utca sarkán. — Nem Ápolda a keskeny hegyi sikátor neve, hanem Fiáth János, jegyezte meg az öregur. Eörményesi Fiáth János, jeles familia, Budavár ostromában vett részt a török ellen János! Jó serivő volt török atyánkfa is, hát gyerünk csak befelé öcsém!“ A ház előtt hét nagy autocar, a tavaszi frissességbe borult kertben temérdek külországi utasember ült. Zsebeikből előhuzott, a Zöld Hordót már ismerő külföldi barátai kártyáiról magyarázták a friss pincéreknek, hogy ők fatányérost és csirkepaprikást óhajtanak. Bódi bácsi örömmel szemlélte e sokadalmat, főleg pedig annak örvendett, hogy a pest-budai benszülöttekről sem feledkezett meg a gazda, Tóry uram. Egykor csak pesti idegenek utaztak át ide Budára, mondotta Bódi bácsi. Lovas omnibuszon jöttek. Most meg már burkusok, hollandusok és svékusok tanyája lett a Zöld Hordó, dehát rendjén van ez így!

Az egykori selmeci fruska

Innen a Csalogány-utcába bandukoltunk át, mert — mint Bódi bácsi megjegyezte — a tavaszi estében a jóféle fatányéros után „Post coenam aut stabis, aut mille passus meabis!“, vagyis „Estebéd után vagy álldogáljál, vagy ezer lépést sétáljál!“ A salernoi orvosi Egyetem e középkori deák rigmusát követve, alig néhány száz lépés után a Kapás-utca és Csalogány-utca sarkán megállott Bódi bátyám. Hát ez meg miféle új vendégfogadó? Cégére a Rókalyukhoz, gazdája meg Gömbös József. No ezt megtapasztaljuk! Jeles, szép, ódon ház ez, régi, remekbe kovácsolt vaskerítése megett kert, ebben pómagranát- és oleanderfák. O'Donnel Roderich grófé, a dragonyos kapitányé volt ez az udvarház az én időmben! — mondá Bódi bácsi. Néhai atyámuramtól hallottam, hogy a gróf atyja menté meg néhai Ferenc József királynak életét a bécsi Kürtner Bátyán, midőn Libényi, a bolond szabólegény késsel támadt a sétáló uralkodóra. Bódi bácsi pompásan érezte magát a kedves helyen a Csalogány- és Kapás-utcaakra ráboruló illatos tavaszi estén. Elnézegette a várbéli főhivatalos és tisztbéli urakat, főleg sok felvidékit talált itt, kik vidor harsánysággal köszöntötték. Az öregur négy korsó ser mellett röviden elmondta a jelenlevő urak le- és felmenő egész atyafiságának históriáját, a gazdát is, aki a Jákfáról származó tulajdonai köznemes tekintetes Gömbös-familiából. Az itteni serhegedüsnak, Rudinak atyját, a néhai tabáni serhegedüst is jól ismerte Bódi bácsi.

A szende Hold ezüst felhők mögül e pillanatban bujt ki. Alig tettünk ötven lépést a Rókalyukból a Fazekas-utca felé, Bódi bácsi megállott az utca tulsó során levő érdekes, furcsa vén házra mutatva. Ejnye, de ösmérs nekem ez a vén ház! Nézd öcsém, esapott duplatetés az ereszete, három padlás-szobája van s mily kedves a párkány kis fülkéjében a Nagyasszony a Kisdég Gyermekekkel! Hiszen itt állott negyven éve a Richter ur vendégfogadója! Beléptünk az udvarba. Kellemes, javakorabéli asszonyság lépett ki a konyha ragyogó rézüstjei közül. Aj, hiszen ez a selmeci Bagyikné tekintetes asszonyka, kiáltotta Bódi bácsi. Volt nagy öröm, mert Bódi Bagyikné tekintetes asszonyt még mint selmeci fruskát ismerte ama boldog időben, amikor Bódi bácsi ottani bányászdiák volt. Beszéltek is sokat az ottani jeles serakról, a Prosovszkáról, meg a Hodursovszkáról, a jalmi és bakabányai erdőkről, a hajnali bányászébredtő lármafaról, a Klopacsokáról. Tóttal kevert magyar móddal csevegtek, miközben Bagyikné tekintetes asszony pompás friss juhturós selmeci galuskát, a híres Sztrapaeskat tette Bódi bácsi seres korsója mellé.

A salernoi iskola újabb intelmei

Innen az első sarkon befordultunk a Kapás-utca. Száz lépést vezényelte Bódi bácsi. A Hubertus vendégfogadóban nagy erdész- és bányásztársaságot találtunk, sok vadász ur-embert Szent Hubertus képe alatt. Mayer uram, a kisdégtermetű mosonyi németke, e soproni szívű derék magyar ott futkosott minden asztal mellett, mindenkit ismert,

helyet szorított nekünk is. Megmutatta ös-falu óriási pincéjét, melyet még elődjének atyja 1856-ban rakatott.

Innen a Margit-köruton és Királyhegy-utcán lesétáltunk a Pálffy-térre, a Kakaskapuhoz. Kétszáz lépés! — harsogta Bódi bátyám. Igen megnyerte tetszését az énekes kakas, e cégér, mely nevét a török időkben itt állott Kakaskaputól nyerte. Láttunk is itt két török utast, akik éppen a „Türk Madsar Kilávuzum“-ot, a török-magyar kalauzt nézegették s benne a Locantatar-ok, vagyis vendégfogadók között a Horosz Kapuzi-t, a Kakaskaput. A sok címer igen tetszett az öregurnak. Sok öreg prókator ismerősére akadt itt, kik a szomszéd Törvényházból járnak ide.

No de hátra van még 100 lépésünk, gyerünk az Aranykacsához, melyről oly sokat olvasom! Hapták! Száz lépés! Mars! — vezényelte Bódi bácsi. Elmenve a kis Szent Miklós templom és a Királyfürdő előtt, a Törvényház

mellett befordultunk a Kacsá-utca. Már messziről láttuk az Aranykacsá cégérét. Megnéztük a barok orompártás homlokzatot, az öt Pacsirta, az Aranykacsá és a Három Nyul utcák címereit az ablakokon. Haranghy Jenő festőművész remek freskóit. Kitellett az ezer lépés! — mondta Bódi bácsi, itt telepszünk meg! Le is telepedtünk a kedves kertben, a nagy kerek virágágy mellé, nézegettük a holdvilágot és a kedves budai csillagokat. A Salernoi Iskola oktatása szerint, mint a rigmus mondja: „Serrel kezd vascorád, serrel folytatva rekeszd bé“, serrel rekesztettük azt mi is. A Kaszás Csillag kissé ferdére hajolva nézett le reánk, midőn bucsut vettünk az Arany Kacsától. Soká tanakodtunk, az ötös vagy a kilences autóbuzson menjünk-e haza. Végre is a villamos mellett döntöttünk, bucsut intettünk a Vizivárosnak és haza indultunk az 53-as villamossal.

Bevilaqua-Borsódy Béla.